

varv, ehuru vi som sitta här med våra dryga skatter, hyror och omkostnader av alla slag, ha rätt att känna oss upprörda över dessa slags affärer. Ännu en gång: varför frågar byggmästaren om Hellqvist? frågade Sander med en blandning av nyfikenhet och misstro.

— Kära grosshandlarn! Jag vill bara veta om namnet är gott. Jag har inga som helst affärer med firman ifråga. Jag har ju mina affärer här hos er. Linus tog nu upp sin plånbok — den svälde av »tusenschalar» och mindre sedlar, valutan för den diskonterade växeln. Han bläddrade i sedelhögen, väl vetande, att den andres tränade öga på ett ungefär kunde bedöma vad innehållet var värt. Slutligen hittade han finnets accept bland sedlarne och fortsatte:

— Jag har tagit den här accepten på 10,000 kronor som likvid av en vän. Eftersom jag är byggmästare, har mina växelaffärer inskränkt sig till mina egna accepter, och jag har således inget behov av diskontkredit i bank; därför tänkte jag fråga, om herrarne kunde taga den här växeln med i er diskontering, då namnet av er själva anses vara gott. Jag har själv en accept på 4,500 kronor, som förfaller här hos er i morgon, och då kunde ju den lösas på samma gång.

— Naturligtvis vill vi gärna hjälpa byggmästaren med en sådan sak. Får jag lov att se på papperet.

Linus räckte honom växeln.